

relsen af Tvistigheden til den af Forældrene, som skønnes bedst egnet, eller bestemme, hvem Afgørelsesretten i den foreliggende Tvist skal tilkomme.

Det synes da, som om vi nu staar overfor Løsningen af disse Spørgsmaal, der i en saa overordentlig Grad berører Kvindernes Interesser, og det er heller ikke for tidligt, om man snart kommer bort fra en Lovgivning paa disse Omraader, der i Hovedsagen stammer fra Christian den Femtes Tid. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Justitsminister, naar han mener, at Motiverne kan være udarbejdede til Forslaget af 1918, og at de to Lovforslag vil kunne være saaledes sammenarbejdede — jeg forudsætter nemlig, at de maa sammenarbejdes, før de kan fremsættes —, at det er muligt at fremsætte Forslag derom paa Rigsdagen. Og jeg vil opfordre den højtærede Minister til at fremme Arbejdet saa meget, som paa nogen Maade muligt med de vanskelige Arbejdsvilkår, som de særegne Forhold, hvorunder vi lever, har skabt.

Børneforsorg.

Karen Ankersted: Hvis vi skal redde de unge, maa vi begynde franeden, altsaa med Børnene. Nu vil jeg dog straks sige, at jeg ønsker ikke, at hele Danmark bliver en stor Forsørgelsesanstalt, men jeg ønsker — og her ved jeg, at jeg har mit Parti med mig —, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe Børnene, men vel at mærke, uden at Forældrenes Ansvar bliver taget bort. Selvfølgelig er jeg ikke blind for, at i de allerlaveste Kredse maa vi ganske roligt tage Børnene uden Hensyn til Forældrene. Der er Forældre — navnlig saadanne, som det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) talte om —, som ikke magter deres Opgave og ikke har den Ansvarsfølelse, de burde have, for de Børn, de har sat i Verden. Men der er ogsaa en stor Skare Mennesker, som ikke alene kan magte deres Opgave som Forældre, og det er disse Mennesker, vi skal hjælpe. Det er alle de Forældre, som er nødt til at gaa paa Arbejde for at skaffe Brødet til Børnene; naar baade Fader og Moder maa gaa paa Arbejde, maa

vi træde til og hjælpe dem. I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa en Institution som Kvindehjemmet i Læssøesgade, hvor jeg synes, denne Sag er taget op paa en ideel Maade. Der findes baade Vuggestuer for de mindste, Asyl for de lidt større, Fritidshjem og endvidere Hjem for de unge Kvinder, der kommer galt af Sted. Det er en udmærket Institution, og den er helt igennem bygget over Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Det er netop det, som mit Parti altid har holdt paa, at med Hensyn til den sociale Hjælp, maa vi ind paa Princippet: Hjælp til Selvhjælp, for ikke at tage Ansvar bort fra dem, hvem det rettelig tilkommer; vi skal arbejde i Forening med dem, vi skal støtte dem, naar de trænger til Hjælp. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Samfundet har en stor Pligt overfor alle disse Børn; de er jo ikke selv Skyld i, hvordan de er kommet til Verden, og heller ikke selv Skyld i, under hvilke Forhold de kommer til at leve i Verden.

Naar der saa bliver Tale om, at vi maa tage en Del af Børnene bort fra deres Hjem uden Forældrenes Samtykke og anbringe dem under Værgeraad og paa Opdragelsesanstalter, maa jeg sige, at jeg fuldt ud kan slutte mig til de Udtalelser det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) fremsatte om, at de smaa Børnehjem vil være de bedste. Jeg er enig med ham i, at vi ikke skal sætte Børnene i store Børnehjem med mange Børn, men derimod saa vidt muligt anbringe dem i mindre Børnehjem, hvor de kan faa Følelsen af, at de virkelig er i et Hjem. Der er jo intet, der har en saa stor Magt over et Barn, og intet, der har en saa stor Betydning for et Barns Fremtid, som det at kunne se tilbage paa et godt Hjem, og det mener jeg, vi allerbedst opnaar ved, at de kommer i de smaa Hjem, hvor Forstanderen og hans Kone, som jo i Reglen har med Hjemmet at gøre, kan optræde som Fader og Moder for Børnene, og hvor et Barn kan føle sig hjemme, ikke som en fremmed Fugl, der kommer udefra og bliver puttet ind her for blot at faa Mad og Drikke, men føle sig fast knyttet til Hjemmet og føle, at her kan det slaa Rod, og hertil kan det senere i Livet ty tilbage,

hvis det kommer til at mangle noget. Jeg var ganske enig i det ærede Medlems Udtalelser om Jægerspris og hans Syn paa Forholdene dér. Det har sikkert uendelig stor Betydning, at vi ikke bunker Børnene sammen i saadanne store Hjem. Mine Erfaringer fra Fattigvæsenet ude paa Frederiksberg har ogsaa vist mig, hvilken Fare de store Hjem med de mange Børn tidt kan rumme.

Kvindens Værnepligt.

Til Slutning vil jeg gerne henvende mig til den højtærede Statsminister og efterlyse et Andragende, som for halvandet Aar siden blev indsendt fra en Kreds af Kvinder her i København. Andragendet angik Kvindens frivillige Arbejde i Statens Tjeneste. Vi var en stor Kreds af Kvinder, der mente, at det vilde være rigtigt, om der blev givet de unge Kvinder Lejlighed til at uddanne sig dels i Sygepleje, dels i Husholdning, dels paa forskellige andre Omraader, hvor de kunde gøre Nytte i Tilfælde af, at der som Følge af Krigen skulde opstaa Epidemier her i Landet. Vi var klar over, at da Krigen rasede ude omkring i de andre Lande, vilde der sikkert komme det Øjeblik, da vi, om vi end ikke kom i Krig, dog kom til at staa overfor en Epidemi. Dette har jo vist sig at slaa til, idet Epidemien nu er kommet og kommet i en saa forfærdelig Grad, at der er meget stærk Brug for uddannede unge Kvinder, der kunde tage det Arbejde op, der nu er Trang til at faa gjort. Vi henvendte os derfor i et Andragende til den højtærede Statsminister og bad om, — der maatte blive stillet Midler til Raadighed for os, og om at Staten vilde støtte Sagen med sin Autoritet, for at vi kunde faa en frivillig Uddannelse i Gang. Det var jo ikke saa nemt, for selv om der er mange unge, der kunde have Lyst til at uddanne sig paa Hospitalerne, er det kun et begrænset Antal, der kan faa Plads dér, og desuden mente vi — det var ogsaa en af de Ting, der blev gjort gældende —, at det skulde være som en Tak for den Valgret, vi nu havde faaet. Ligesom de unge Mænd har Militærpligt, saaledes skulde ogsaa de unge Kvinder have den Pligt at uddanne sig til